

Wat hem 't allervreemdste voorkwam: terstond na den dood van haar moeder had zij met luider stem in haar kamer gezongen. 't Was wel een adagio van Schumann geweest; maar wie zingt nu in een huis, waar een lijk boven aarde staat? —

De pendule tikte twee maal; twee galmen van de gangklok volgden onmiddellijk; daarna sloeg de nieuwe Saksische in de suite.

Hij was bijzonder gesteld op juist loopende uurwerken; *haar* ergerde die preciesheid.

Of zij al sliep?

Hij luisterde; maar hoorde geen zware ademhaling. Dus lag zij nog steeds stil na te denken, net als hij en net als hij was zij bevreesd haar wakker liggen door een beweging, een kuch te verraden.

Of zij zich nu insgelijks in het verleden verdiepte?

Een voorval uit hun engagementstijd, dat hij destijds ook al wonderlijk had gevonden, kwam hem weer voor den geest.

Op een goeden dag was het gesprek afgedwaald naar zijn kans om spoedig referendaris te worden door de protectie van haar oom.

„Is dat nu iets hoogs, iets heel hoogs?” had zij gevraagd.

„Heel hoog niet, mijn kind; maar voor iemand van mijn jaren is 't toch een eervolle betrekking.”

„Zoo . . . en krijg je nu een costuum om aan het hof te gaan?”

Natuurlijk was zijn antwoord een ontkenning geweest; maar daarna had zij hem langer dan ooit en met neergetrokken wenkbrauwen zwijgend aangestaard.

Is zij misschien op uiterlijk vertoon gesteld? — Neen, dan had zij wel meer geprutteld over hunne eenvoudige leefwijze, een equipage geëischt of ten minste een knecht in liverij.

Een anderen keer had zij hem verweten haar niets gezegd te hebben van zijn benoeming als lid der commissie, ingesteld tot verzameling van gegevens voor de kennis van de maatschappelijke toestanden der arbeiders.

„Mijn hemel, Emma, hoe kan dat jou interesseeren?”

„Is 't dan geen onderscheiding?”

„Zeker.”

„En denk je, dat het prettig voor mij is van anderen te moeten hooren, dat jij zoo'n onderscheiding hebt gekregen?”

Dat teekende belangstelling in zijn doen en laten; maar hoe kwam zij dan nu zoo vreemd, zoo onverschillig?

Ach, kom, hij kon toch den heelen nacht niet aan het tobben blijven! Morgen, bij helder daglicht, zou alles hem wel duidelijker worden en er weer uitzien als vroeger. Het waren altemaal hersenschimmen van malle jaloezie! Hij zou zich nog gaan verbeelden een rol te spelen in een roman. Misschien dat die Siria . . . nu . . . te zijner tijd zou hij daar wel achter komen. Voorloopig was 't hem maar geraden net te doen, alsof hij niets abnormaals had opgemerkt.

Nu hoorde hij duidelijk haar adem zwaar gaan. Bijkans gerust gesteld keerde hij zich op zij, om eveneens in te slapen.